

Phá Lãng Trù

Contents

Phá Lãng Trù	1
1. Hận Vẻ Đẹp Của Nàng Từ Cái Nhìn Đầu Tiên	1
2. Kinh Mộng - Vô Nhai	3
3. Tinh Tinh Mạn Thiên	8
4. Lam Nguyệt Ngoan, Lam Tinh Độc, Lam Quang Sát	13
5. Nợ Nàng Một Vết Thương	18
6. Tổ Nhân Khả Dĩ Trung Dong – Tổ Sự Tự Yếu Cực Đoan	22

Phá Lãng Trù

Giới thiệu

Nguồn: nhanmonquan. com Dịch: womenhCả đời nàng chỉ yêu có hai người. Một trù đó lấy đi tính n

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/pha-lang-truy>

1. Hận Vẻ Đẹp Của Nàng Từ Cái Nhìn Đầu Tiên

Trăng hạ tuần...

Sao sáng đầy trời...

Bên ngoài thành Lạc Dương...

Trên đường Thái Bình...

Một con ngựa phi đến như bay.

Hắn dừng lại giữa đường, rút kiếm chỉ lên trời.

Ngựa đột nhiên dừng lại cách khoảng sáu thước.

Dưới áp lực kiếm khí của hắn, cho dù ngựa của đối phương có là tật phong câu ngày đi ngàn dặm cũng không dám tới gần.

“Thương Tình Phong?”

“Đúng!”

“Xuống ngựa! Rút kiếm của người ra!”

“Sở Thiên Nhai?”

Hắn không đáp, kiếm chỉ vào đối phương.

Thương Tình Phong sắc mặt âm trầm, nhẹ nhàng tung người xuống ngựa. Thân vừa chạm đất, kiếm đã xuất vỏ.

Quả nhiên không hổ là cao thủ đứng hàng thứ hai trong ba đại cao thủ của Ngụy công tử “Băng Phong Vũ”.

Nhưng hắn biết rằng mình chắc chắn sẽ thắng.

Hắn có nửa đêm để tụ khí ngưng thần, so với đối phương cưỡi ngựa từ xa lại, xét về khí thế hắn tuyệt đối chiếm thế thượng phong.

Động!

Kiểm quang.

Ánh sao nhòà đi.

Một chiêu quyết định.

Ngựa hí vang.

Máu rơi!

Yên lặng.

Hắn sớm đã biết trước kết quả.

Kết quả chắc chắn là Thương Tình Phong không còn cơ hội nhìn thấy ánh sao của đêm mai.

Nhưng hắn không biết lần đầu tiên giết người cảm giác lại khó chịu đến như thế.

Hắn rất muốn nôn ra, ráng hết sức kìm nén gan ruột đang cuộn lên.

Vào lúc giọt máu cuối cùng trên thân kiếm chảy xuống đến mũi kiếm.

Một cỗ sát khí đột nhiên ngưng tụ phía sau vai.

Vô cùng kinh ngạc, hắn không dám quay đầu lại. Bởi vì chỉ cần hắn hơi động đây, địch nhân sẽ tranh thủ lúc hắn lực cũ đã hết, lực mới chưa phát, cho hắn một đòn trí mệnh.

- * -

Nhìn thấy một chiêu long trời lở đất của hắn, đôi mắt của nàng đột nhiên sáng lên, dường như đã nhận ra điều gì.

Nàng sớm đã ẩn mình phía sau hắn. Bởi vì hiện nay trên giang hồ mọi người đều biết, địch nhân lớn nhất trước mắt của Ngụy công tử không chỉ có Minh tướng quân, mà còn có một kẻ mấy tháng trước mới đột nhiên quật khởi, một kiếm phá mười chín phân đàn của Ngụy công tử nhưng không đả thương lấy một người – Sở Thiên Nhai.

Hắn liên tục đứng im lìm trong vòng hai tiếng, ngưng thần tụ khí, mọi thứ trong phạm vi năm trượng đều nằm trong cảm giác của hắn. Nếu như không phải nàng sớm đã luyện thành “Tâm chỉ như băng”, trong vòng vài giờ không cần hô hấp, thì chắc chắn đã sớm bị hắn phát hiện.

Nàng muốn xem hắc xuất thủ, không ngờ chỉ trong vòng một chiêu, Thương Tình Phong, cao thủ xếp thứ hai trong “Băng Phong Vũ” dưới trướng Ngụy công tử, đã kiếm đoạn thân vong.

Chỉ là bây giờ, mặc dù nàng không đoán được hắc sẽ phản kích như thế nào, nàng vẫn chắc chắn ít nhất có thể làm hắc trọng thương.

Bởi vì, nàng là cao thủ số một dưới trướng Ngụy công tử - Băng.

Băng là cái gì?

Là nước ngưng đọng lại.

Không đúng!

Vậy là cái gì?

Trên giang hồ, Băng là một người!

Phong Băng!

Đúng. Ra tay không dấu vết, Tuyệt Tình Phong Băng.

Sát khí phía sau đột nhiên tiêu tán.

Tiếng vỗ tay lạc lõng vang lên.

“Quả là không tệ, Thiên Tình Quyết của Thương Tình Phong chưa kịp thi triển, đã bị trúng một chiêu chí mệnh của người. Quả không hổ danh là Sở Thiên Nhai!”

Hắn không ngờ người nấp đằng sau khiến hắn không thể nào phát hiện ra được lại là một người con gái. Trong đầu đột nhiên hiện lên tên tuổi của nàng.

“Một chiêu “Chim sẻ sau lưng” của Phong tiểu thư thật khiến người ta bội phục.”

“Ha ha, người là con bộ ngựa khiến người ta chán ghét ư? Ta lại không chỉ muốn làm một con chim sẻ nhỏ.”

Hắn nhớ lại những lời khuyên răn của sư phụ trước lúc lên đường, thầm thở dài một tiếng. May là sát khí đã tiêu tán, hắn có thể từ từ quay đầu lại.

Thế rồi, hắn liền nhìn thấy người con gái danh động giang hồ.

Nàng có một nét đẹp rạng ngời.

Nàng có một vẻ phong tình khôn tả.

Nàng là phòng tuyến cuối cùng của địch nhân.

Nàng là đối thủ mà sư phụ muốn hắn đề phòng.

Nàng là ái tướng mà Ngụy công tử sủng tín nhất.

Nàng cũng có thể coi là sư tỷ của hắn.

Hận vẻ đẹp của nàng bắt đầu từ cái nhìn đầu tiên.

2. Kinh Mộng - Vô Nhai

Sao đầy trời...

Đêm sâu thẳm.

Còn người?

Người đang chìm trong mộng.

Đôi lông mày của nàng đen và dày, gợi hấn nghĩ đến bạt ngàn cỏ trên thảo nguyên hoang vu.

Đôi mắt nàng trong trẻo và phóng khoáng, khiến hấn liên tưởng đến những vì sao lấp lánh trên màn trời.

Dưới ánh trăng, chiếc gáy của nàng trắng lóa, giống như nổi buồn bỗng chớm dậy trong lòng.

Trong đêm khuya, nàng thở chậm, nhẹ và miên man, nghe bí ẩn như một tháng năm xưa cũ ...

Người con gái ấy... giống một đóa tường vi, biết làm sống dậy cả một truyền thuyết.

Lần đầu nhìn thấy Phong Băng, Sở Thiên Nhai đắm đuối như chìm vào một giấc mộng ngọt ngào.

Mặc dù mơ hồ mờ ảo, nhưng lại khiến người ta phải bồi hồi tưởng tượng sau mỗi lần tỉnh thức.

oOo

Người bạn tốt nhất của Sở Thiên Nhai chính là thanh kiếm của hấn.

Mặc dù không có tên, nhưng chưa bao giờ rời xa hấn.

Hấn vẫn cho rằng, người khác có thể trêu chọc hấn, nhưng không thể làm nhục thanh kiếm của hấn.

Thanh kiếm đó từng giúp hấn giết chết rất nhiều mãnh thú muốn ăn thịt hấn.

Hấn đã từng sảy chân rơi xuống vách núi, chính là nhờ dùng thanh kiếm đó đâm vào vách núi, sau đó từng chút, từng chút một, dùng lực trèo lên đỉnh núi.

Mỗi lúc bình minh vừa ló rạng, hoặc khi ánh nắng cuối cùng le lói nơi cuối trời.

Dưới sự chỉ điểm của sư phụ, hấn dùng thanh kiếm đó lần lượt từ các góc độ khác nhau, dùng các cách khác nhau, đâm vào một hình người bằng gỗ.

Sau này, hấn biết được tượng gỗ đó có một cái tên: Ngụy công tử.

Nhưng mà, lúc này, thanh kiếm đó đang đào đất.

Chỉ vì một câu nói của nàng.

“Thương Tình Phong mặc dù trước giờ rất kiêu ngạo và độc đoán, ta cũng không thích cách làm của hấn. Nhưng dù sao cũng là cộng sự của nhau, ta không nỡ nhìn hấn phơi thây nơi hoang dã. Người có thể giúp ta chôn cất hấn được không?”

Không hiểu vì sao, hấn không hề cảm thấy có chút gì kỳ quái. Nàng không hề có địch ý, thậm chí cũng không có chút biểu hiện khẩn cầu.

Giống như là hấn đã sớm biết trước, nàng thực sự chính là một giấc mộng mà cả đời hấn sẽ chìm trong đó, không bao giờ tỉnh mộng.

Vì vậy trong mỗi bước đi nhẹ nhàng như múa và mỗi tiếng tơ của giọng nói nàng đều toát lên nét dịu dàng tình tứ lẽ ra không thuộc về hấn.

Băng Phong đang đứng phía sau hấn.

Nhưng Sở Thiên Nhai lúc này không ngờ lại không có lấy một chút phòng bị nào.

Từ nhỏ, sư phụ luôn làm cho hấn tin rằng, cái thế giới này không có thứ gì là có thể tin tưởng được.

Những người đang mỉm cười với mình, rất có thể chỉ sau một bước, có thể giết chết mình.

Nhưng hấn vẫn không thể.

Không thể dễ dàng coi nụ cười duyên dáng và tươi tắn của Phong Băng đối với hấn là ngụ ý giết người. Mặc dù hấn chỉ đoán được thiện ý của nàng đối với hấn qua cặp mắt của nàng.

Có lẽ chính bởi vì vừa rồi dưới điều kiện vô cùng thuận lợi, nàng không hề xuất thủ.

Có lẽ bởi vì hắn biết nàng chính là sư tỷ của hắn, mặc dù sư phụ đã từng nói với hắn, nàng chính là sự sỉ nhục của sư môn.

Có lẽ, có lẽ, bởi khoảng khắc vừa kinh hoàng vừa đẹp đẽ đó, khiến hắn không thể có chút ý niệm nào đối địch với nàng.

Từ trước đến giờ hắn tự coi mình giống như một con sói.

Một con sói lang thang một mình trên thảo nguyên hoang dã mênh mông.

Hắn từ trước tới giờ, không có thân nhân, cũng không có bạn bè.

Hắn cũng không biết cha mẹ của mình là ai.

Hắn thường gặp phải một cơn ác mộng khủng khiếp

Một đứa trẻ năm sáu tuổi, từ từ bò giữa một đồng thây người chết.

Đứa trẻ đó không ngờ lại không biết khóc.

Giống như bò giữa một đám tượng hoặc hoá thạch nhiễm đầy máu đỏ.

Đứa trẻ đó muốn tìm kiếm cha mẹ của mình.

Nhưng nó không cách nào phân biệt được người thân của mình.

Tất cả đều là máu.

Chỉ có máu tươi.

Sau đó, nó nhìn thấy một người mà sau đó nó gọi là sư phụ.

Trên mặt của sư phụ có một vết sẹo do kiếm gây ra rất dài.

Điều đó làm cho nó hiểu rằng đó không phải là cha của nó.

Nhưng rồi đứa bé đó trưởng thành theo thời gian.

Nó vẫn muốn coi sư phụ như người cha của mình.

Hoặc ít nhất, là người thân của mình.

Nhưng nó không làm được

Sư phụ, dù sao cũng chỉ là sư phụ.

Từ khi còn nhỏ, hắn đã biết như thế.

Sư phụ tận tâm dạy dỗ hắn mười năm.

Chẳng qua chỉ vì muốn đánh bại một người.

Người đó đương nhiên chính là Ngụy công tử.

Hắn không có tuổi thơ.

Tuổi thơ của hắn chỉ có việc luyện công không ngừng.

Cùng với những lời chửi mắng và trừng phạt của sư phụ.

Từ nhỏ, hắn đã ở cùng với sư phụ.

Ngày lại ngày đối diện với vết sẹo sâu hoắm do kiếm gây ra trên mặt sư phụ.

Cho dù hắn luyện võ công tốt đến thế nào, nỗ lực đến thế nào.

Đổi lại bất quá cũng chỉ là buổi tối hôm đó có thể không cần khổ sở luyện công đến sáng sớm hôm sau.

Sư phụ lúc nào cũng nhắc nhở hắn.

Sở dĩ ông ta vẫn còn sống,

Chính bởi vì mong đến một ngày có thể đánh bại Ngụy công tử, kẻ mà thực sự chẳng có nửa điểm quan hệ gì đối với hắn.

Còn hắn phải liều mạng luyện công dưới sự đốc thúc của sư phụ.

Chẳng qua cũng chỉ bởi vì cái số mệnh đó.

Sư phụ thậm chí còn chưa bao giờ cười với hắn.

Hắn hoàn toàn không hiểu vì sao lại phải đánh với Ngụy công tử, chỉ biết vào nửa năm trước, sư phụ bắt đầu truyền cho hắn các loại kinh nghiệm trên giang hồ. Ba tháng sau liền cho hắn xuống núi.

Sư phụ chỉ có một yêu cầu đối với hắn: Đánh bại Ngụy công tử.

Rồi sau đó...?

Hắn không biết.

Sư phụ cũng không có bảo hắn quay về.

Chỉ là ngụ ý sau khi hoàn thành việc này sẽ không còn danh phận sư đồ nữa.

Có thể sư phụ biết hắn không thể quay về.

Có thể hắn cũng không cần quay về.

Tất cả dường như bức hắn không thể không có một hận ý.

Trước giờ hắn chưa hề hận sư phụ.

Bởi vì hắn biết đứa trẻ trong giấc mộng kia chính là hắn.

Chỉ là hắn không nguyện ý thừa nhận hoặc tin đó là sự thật.

Do đó, hắn mới một mực cho rằng đó chẳng qua chỉ là một giấc mộng.

Hắn chỉ biết khi đứa trẻ đó bỏ một cách vô vọng giữa đám thi thể, chính sư phụ là người đã cứu hắn.

Từ đó trở đi, trong lòng hắn không muốn lại nhìn thấy tử vong tà ác hoặc là mùi máu tanh, hắn cầu mong rằng cái mà hằng ngày hắn nhìn thấy sẽ là khuôn mặt của sư phụ, cho dù khuôn mặt đó mang theo một vết sẹo đáng sợ do kiếm gây ra.

Hắn vẫn nghĩ hắn không được coi là một người sống.

Nếu như hắn vẫn còn là một con người.

Thì đó cũng chỉ là một con người lúc nào cũng nghĩ đến chuyện giết người hoặc là lúc nào cũng đề phòng bị người khác giết.

Trên sự thật, trước giờ hắn chưa từng giết người, cũng không thích giết người.

Vừa rồi Thương Tình Phong chết dưới kiếm của hắn, hắn liền muốn ngắt đi trước màn máu tươi bắn tung toé trước mặt.

Nhưng mà hắn không còn sự lựa chọn nào khác.

Tuyệt chiêu chân chính của hắn chỉ có một.

Đó cũng là lần thứ nhất hắn dùng chiêu đó giao thủ với người khác.

Vào lúc xuất thủ, đến cả hắn cũng không thể khống chế.

Trừ khi hắn nguyện ý để kiếm của đối phương đâm thẳng vào ngực của mình.

Một chiêu đó gọi là “vô nhai” (không có đường)

Một chiêu đó thật là bá đạo

Một chiêu đó lại có một cái tên như một giấc mộng.

oOo

Nàng đã sớm biết vị sư đệ chưa từng gặp mặt cũng như không biết tên này.

Nàng biết rằng hần là một đứa trẻ được sư phụ cứu từ trong biển máu của một thôn làng bị sơn tặc hủy diệt.

Nàng biết rằng hần được sư phụ thầm coi là một tuyệt thế kỳ tài, có tâm khí và thiên phú vô cùng cao.

Nàng biết rằng mình cũng từng rất hy vọng nhìn thấy sự xuất hiện của hần.

Nhưng nàng không thể giải thích tại sao lúc nàng gặp hần, liền cảm thấy một nỗi bi thương không thể kiềm chế.

Từ khi biết có một vị thiếu niên không rõ tên tuổi đại phá mười chín phân đà của công tử mà không làm một ai bị thương, nàng đã có dự cảm đó chắc chắn là hần.

Thậm chí khi nàng nhìn hần cầm kiếm chỉ trời, lợi dụng thiên địa tinh khí, trong một chiêu giết chết Thương Tình Phong, nàng vẫn hy vọng hần không phải là sư đệ của nàng.

Bởi vì sự xuất hiện của hần mang ý nghĩa kết thúc cho một trường vận mệnh mười chín năm nay.

Bất kể sự thực là tất cả đều không liên quan đến hần. Đó chỉ mà là mối gia cừu của nàng.

Nhưng trong ý nghĩ của mình, nàng vẫn hy vọng ngày đó sẽ không đến sớm như vậy.

Nhưng nàng đã nhìn thấy hần.

Nàng nhìn thấy đôi má xương xẩu, đôi môi mím chặt, làm nàng nhớ hần cũng có một thân thể thê thảm giống như mình.

Nàng nhìn thấy áo choàng của hần tung bay, tiếng cười dài vọng trong đêm, tiêu sái như một kẻ lãng du đến từ thời viễn cổ.

Nàng nhìn thấy hần lao thẳng lên không, kiếm rợp bóng trắng, kiếm chiêu nghiêm nghị như thiên thần phá Thiên Tình quyết của Thương Tình Phong.

Nàng đã nhìn thấy một chiêu đó.

Không, nửa chiêu đó.

Sự thực là sư phụ chỉ truyền cho nàng tất cả nửa chiêu, tên là “Kinh mộng”.

Sau đó, liền gửi nàng đến học Hàn Mai sư thái của Quân Sơn.

Ba năm trước, khi nàng phụng lệnh “phản xuất sư môn”, chính là lúc sư phụ đang bế quan khổ tu nghiên cứu nửa chiêu sau.

Đến bây giờ, sư phụ cuối cùng cũng hoàn thành.

Vào lúc chợt tỉnh giấc mộng...

Không nhớ được một chút gì cả...

Chỉ là một đoạn ý thức bị cắt ngang trong lúc hoảng hốt bừng tỉnh cơn mê

Giống như một lãng tử không còn đường về

Do dự nhưng cũng đành phải bước trên một con đường xa vô tận...

Cuối cùng nàng cũng biết một chiêu đó là như thế nào.

Cuối cùng nàng cũng biết, vì sao từ trước đến giờ, nàng không thể gặp mặt người sư đệ mà nàng rất muốn gặp.

Cuối cùng nàng cũng biết, vì sao sư phụ lại cứ đối đãi một cách vô tình với vị sư đệ này như vậy.

Bởi vì...

Chỉ bởi vì một chiêu đó chính là...

Kinh mộng - vô nhai.

3. Tinh Tinh Mạn Thiên

Đó là một thanh kiếm bình thường, thậm chí không thể bình thường hơn, tùy tiện đi đâu cũng nhìn thấy hàng đồng. Tuy nhiên chính là thanh kiếm không có gì đặc biệt đó, chỉ một chiêu đã lấy mạng Thương Tình Phong.

“Người nhìn cái gì?”

“Kiếm của người”

“Người nhìn ra cái gì?”

“Kiếm có thể giết người đều rất sắc bén”.

“Kiếm có thể giết người cũng phải là để cho ai muốn nhìn thì nhìn”.

Âm thanh của Sở Thiên Nhai vừa dứt, thanh kiếm đó đột nhiên đã chui vào vỏ, phẳng phất như vừa rời cái mà nàng nhìn thấy chỉ mà một chiếc bóng vốn căn bản không tồn tại mà thôi. Chỉ còn quỹ tích kiếm như nguyệt hoa vụt lóe lên, nhẹ nhàng đọng lại trong mắt nàng.

Đột nhiên nàng ngẩng đầu, tiếp xúc với ánh mắt của Sở Thiên Nhai, một ánh mắt còn sáng hơn cả ánh trăng, và lạnh hơn cả bóng đêm.

“Sư phụ của người...Thiên Hồ lão nhân...vẫn khỏe chứ?”

“Vẫn khỏe. Bây giờ người đến một tiếng sư phụ cũng không gọi được à?”

“Lão căn bản không thể được coi là sư phụ của ta, huống hồ lão cũng chỉ dạy cho ta một chiêu”.

“Nhưng sư phụ vẫn coi người là đệ tử của người, hơn nữa còn đặc biệt cho ta biết, người tuy phản bội sư môn, nhưng ta không thể coi người là kẻ địch”.

Phong Băng chỉ cười nhẹ. Chỉ có mình nàng biết, lý do duy nhất mà Thiên Hồ lão nhân nhận nàng làm đệ tử chính là dùng một chiêu mà lão đích thân truyền dạy đó đánh bại Ngụy công tử. Để cho Ngụy công tử biết, người đánh bại y chính là đệ tử của Thiên Hồ lão nhân. Ngoài ra, Thiên Hồ đương nhiên không xứng làm sư phụ của nàng.

Sở Thiên Nhai vốn định nói cái đạo lý một ngày là thầy thì cả đời vẫn là thầy, nhưng nhìn thấy thái độ không chút áy náy của Băng Phong, hắn không nói lên lời. Có lẽ sư phụ cũng không coi nàng là đệ tử. Nhớ lại những lúc sư phụ nói về Băng Phong, hắn dường như đều cảm nhận được một cái sự tôn kính mạc danh kì diệu, kể cả trong lúc nói về sự phản bội sư môn của nàng. Hắn lại nghĩ tới thái độ của sư phụ đối với bản thân hắn, có lẽ sư phụ cũng không coi hắn là đệ tử. Vừa nghĩ đến đây, hắn liền không dám nghĩ tiếp nữa.

Hắn có chút không hiểu, bèn hỏi: “Người đã không học võ công của sư phụ, làm sao người lại biết được ta là người của Thiên Hồ phái?”

“Ta vốn đến đây để đợi Thương Tình Phong, không ngờ lại vô tình nhìn thấy một chiêu đó của người”. Nàng nghĩ lại một chiêu tất sát kinh thiên đó, trong lòng thậm chí có chút sợ hãi “thật là bá đạo”, nhưng đúng là Thiên Hồ tâm pháp, không lưu dư địa, chỉ cần một đòn giết địch.

“Người muốn báo thù cho Thương Tình Phong chăng?”

“Không! Thứ nhất là ta không chắc chắn thắng được người, thứ hai là Công tử bây giờ thủ hạ phản bội, người thân rời bỏ. Thương Tình Phong cũng ăn cắp Tật Phong câu của Công tử, định về đầu nhập dưới trướng Minh tướng quân”.

“A, không ngờ ta lại vô ý giúp công tử một chuyện”.

“Đó cũng không coi là giúp đỡ gì. Mỗi người một chí, công tử chưa bao giờ miễn cưỡng. Chỉ là Tật Phong câu là ngựa quý mà công tử rất yêu thích, do đó nhất định phải đoạt về, mới phách ta đi ngăn cản Thương Tình Phong”.

Sở Thiên Nhai chỉ nghe người ta nói Ngụy công tử nổi danh tàn bạo, giờ lại từ miệng Phong Băng biết được sự khoan dung của y, cũng không biết đâu là chân giả. Đột nhiên, hắn phát hiện kì thực điều mà hắn quan tâm nhất lại chính là cách xưng hô thân thiết có chút ái muội của Băng Phong đối với Ngụy công tử, cách nghĩ này khiến hắn nhất thời trầm ngâm.

”Người tiêu diệt mười chín phân đà của công tử mà không làm thương lấy một người, vì sao đêm nay xuất thủ lại là sát chiêu”.

”Ta muốn thử kiếm, đây là lần đầu tiên ta dùng chiêu này”. Sở Thiên Nhai ngẩng đầu nhìn lên trời nói tiếp: “Ta cảm giác được, cơ hội cùng Ngụy công tử giao chiến sẽ đến rất nhanh”.

Một chiêu đó cho dù là ta cũng chưa chắc đã tránh được. Nhưng thắng được công tử thì còn chưa chắc. Ta đi theo công tử bốn năm mà vẫn chưa nhìn thấu được võ công của người.

“Không cần nói cho ta biết”

“Vì sao?”.

“Thứ nhất là không được làm ảnh hưởng đến lòng tự tin của ta, thứ hai ta cũng không muốn chiếm tiện nghi như vậy. Cái ta yêu cầu là một cuộc chiến công bằng.”

“Công bằng..” Nàng không nhịn được cười khẩy: “Căn bản là không công bằng, công tử bây giờ đang thất thế, mọi nơi đều có cừu địch, người không cảm thấy mình cũng đang cháy nhà hôi của hay sao?”.

“Ta không còn cách nào khác, ta sợ hắn bị người giết chết thì ta không thể hoàn thành được nhiệm vụ sư phụ giao phó”.

“Cái mà sư phụ ngươi cần có phải là người đánh bại công tử dưới điều kiện như vậy chẳng? “ Nàng đắm đắm nhìn hắn : “Như vậy có lẽ lần tới gặp nhau, chính là ta đến để tiếp một chiêu đó của ngươi”.

“Không” Hắn vô tình buột miệng thốt lên. Phát hiện ra bản thân hơi thất thố, hắn liền bực bội đáp: “Ta vẫn coi ngươi là sư tỷ của ta, như vậy chẳng phải ngươi sẽ thắng được ta sao?”.

“Ha ha” Phong Băng nhẹ nhàng cất tiếng cười. Cả khuôn mặt cũng tự nhiên vì câu nói buột miệng vừa rồi của hắn mà hồng lên.

Sở Thiên Nhai nghĩ ngợi một lúc: “Được! Người quay về nói với Ngụy công tử, không cần quan tâm đến việc ta khiêu chiến, cho y toàn lực ứng phó với sự truy sát của Minh tướng quân. Chỉ khi nào y cảm thấy có đủ điều kiện đánh một trận với ta, ta mới xuất thủ. Chỉ hi vọng đừng làm cho ta thất vọng, có thể sống đến lúc nhìn thấy kiếm của ta”.

Sự quả cảm, kiên nhẫn và bất cần lộ ra trong thiên tính hiệp khí và lãnh khốc khiến nàng tự nhiên cảm thấy ngưỡng mộ. Trong lòng đột nhiên trỗi dậy một cảm giác khó tả, một cảm giác hân thưởng không rõ nguyên do đối với hắn và với sự chán ghét giang hồ của hắn.

Phong Băng xoay người hướng về phía Tật Phong Câu.

Lần sau gặp y, phải giết y ư?

Nàng nghĩ ngợi, tâm thần đột nhiên trở lên hoảng hốt.

Nàng uyển chuyển phi thân lên ngựa, bạch y lấp lánh ánh trăng.

Hắn nhìn nàng sắp sửa đi, trong lòng đột nhiên không nghĩ ra một cơ gì để lưu nàng lại.

Hắn có chút căm ghét sự bối rối của hắn

Đột nhiên, trong chớp mắt, ánh trăng dường như ảm đạm đi.

Một tia lam quang lóa mắt nhưng quý dị, đột nhiên lướt qua, giống như một ngôi sao băng xuất hiện từ trong hư vô.

Điện...quang...hỏa...thạch...

Nhắm thẳng vào yết hầu của Phong Băng.

Khi cổ kinh khí sắc nhọn đó đột nhiên lao thẳng vào mặt, Phong Băng đang muốn nhảy lên lưng Tật Phong Cầu, hai tay vừa đặt vào lưng ngựa, toàn thân không còn chỗ nào để mượn lực, điểm lam quang vô thanh vô tức lao đến giống như một mũi tên tử thần, chớp mắt đã đến trước người nàng năm thước.

Trong cơn nguy cấp, Phong Băng song thủ ấn mạnh vào lưng ngựa, chân phải đạp vào yên ngựa, lao về phía sau. Tật Phong Cầu không chịu nổi cỗ nội kinh nàng đột nhiên phát ra đó, hí vang một tiếng dựng thân lên, lam tinh xuyên qua đầu ngựa, trong tiếng hí thê thiết, Tật Phong Cầu máu tuôn xối xả, còn điểm lam tinh đó chỉ hơi chậm đi một chút.

Phong Băng lùi nhanh về phía sau, lam tinh càng ngày càng gần. Ba thước, Phong Băng lùi ra sau một thân cây, lam tinh xuyên qua thân cây, lại chậm hơn một chút. Hai thước, tay phải Phong Băng vừa rút độc môn binh khí Thiên Thu Tác của nàng ra được một nửa, lam tinh chỉ còn cách trước mặt nàng một thước. Phong Băng trong lòng than thầm một tiếng, lam tinh thể như sấm sét chỉ còn cách nàng năm phân.

Đình

Bao kiếm vung lên.

Lam tinh đâm thẳng vào chuôi kiếm, không ngờ lại chỉ phát ra âm thanh khê khàng như vậy, khê khàng như một tiếng thở dài của thi nhân khi đứng giữa khung cảnh đẹp như một giấc mộng.

Sở Thiên Nhai cuối cùng cũng đã xuất thủ.

Khi Sở Thiên Nhai mới chỉ mười tuổi, sư phụ đã từng thả hắn một mình trong rừng sâu, cùng với hắn còn có một con hổ đã phải chịu đói vài ngày. Hai ngày sau, hắn ra khỏi rừng, mang theo bốn cái móng hổ.

Đó là hai ngày kinh tâm động phách, mỗi thời khắc đều phải đề phòng con mãnh thú lúc nào cũng có thể đột nhiên từ trong rừng lao ra. Cũng từ lúc đó, cảm giác và phản ứng của hắn đã được cải biến một cách căn bản về chất.

Từ đó trở đi, lúc nào y cũng có dự cảm đối với nguy hiểm và khả năng bạo phát sức mạnh cường hãn nhất khi nguy cơ xuất hiện.

Nhưng mà lần này, đạo lam quang đó thật quá nhanh.

Khi biến cố đột nhiên phát sinh, Sở Thiên Nhai nhất thời không chút do dự, người lao về hướng Phong Băng.

Hắn không kịp rút kiếm ra khỏi vỏ, chỉ có thể vung cả bao lặn kiếm nhắm về phía đạo ánh sáng chí mệnh đó, nỗ lực hết mình ngăn cản thế tiến công của ám khí.

Hắn vội vàng đề khí, chuôi kiếm cuối cùng cũng miễn cưỡng đỡ được đạo lam quang đó.

Lam quang từ từ rơi xuống, dư thế chưa hết.

Phong Băng thở vào một tiếng, lam quang lóe lên bên vai trái nàng rồi biến mất.

Chỉ là một đòn, Phong Băng đã bị thụ thương.

Thật là một tia lam quang tàn độc.

“Keng”

Lúc này, kiếm của Sở Thiên Nhai lúc này mới được rút ra khỏi vỏ.

Sở Thiên Nhai không kịp quan sát thương thế của Băng Phong, hấn đứng chắn trước mặt nàng, mắt nhìn cánh rừng rậm tối tăm trước mặt, trong lòng kinh nghi bất định.

Là kẻ nào mà có thể phát ra thứ ám khí bá đạo như vậy?

Vừa rồi chính là lúc hai người chuẩn bị chia tay, trong tâm tư ngổn ngang nỗi buồn ly biệt với nhau, trong chốc lát tâm thần mê loạn, sự phòng bị giảm đi, thân tập liền đột nhiên xuất hiện. Thêm vào ánh trăng bạc soi tỏ mặt đất, chính là đòn tuyệt sát tính chuẩn thiên thời và nhân hòa.

Chỉ là quên mất còn có địa lợi

Nếu không phải Lam tinh đầu tiên xuyên qua Tật Phong cầu, rồi lại xuyên qua đại thụ nên tốc độ đại giảm, chỉ sợ là không có ai có thể cứu được Băng Phong.

Kẻ phát ra ám khí đó không những là cao thủ, mà còn tuyệt đối là cao thủ trong các cao thủ.

Tay phải của Băng Phong nhẹ nhàng bám vào vai của Sở Thiên Nhai, run rẩy thốt lên bốn chữ bên tai hắn: “Tinh Tinh Mạn Thiên”. Có lẽ vì đau quá, bàn tay của nàng dùng lực rất mạnh.

Tinh Tinh Mạn Thiên

Cái mà bốn chữ này nói đến không phải là một cảnh trời đêm lãng mạn, cũng không phải mà một bức tranh tả cảnh trời cao.

Mà là một tổ chức ám sát đáng sợ.

Ám sát.

Từ trước đến nay vẫn là một thủ đoạn tàn nhẫn nhưng tuyệt đối hiệu quả.

Cuộn tranh mở hết, truy thủ hiện ra, muốn cứu vớt an nguy quốc gia*.

Ruột cá mang kiếm, đáp đền ơn tri ngộ*.

Chính khách bỏ tiền mua ác, lập mưu khuynh đảo triều đình

Giang hồ cừu sát, con đường thành công nhanh nhất.

Rất nhiều năm trước đây từng có người biên soạn Anh hùng phổ, nhưng không có tên của thiên hạ đệ nhất sát thủ đương thời Lâu Minh Không trong đó.

Bởi vì trong ấn tượng của mọi người, sát thủ vì giết người mà bất chấp thủ đoạn, võ công chỉ là yếu tố thứ hai. Hơn nữa sát thủ giết người thủ đoạn tuyệt không công bằng, không tránh được bị người trong giang hồ coi thường.

Lâu Minh Không trong cơn tức giận liên tục giết chết mười tám vị anh hùng trên Anh hùng phổ, sau đó tự viết ra Sát thủ lục. Đương nhiên y là người đứng đầu.

Hắn thực sự đáng ở vị trí đệ nhất, vì mười tám anh hùng trên anh hùng phổ, mỗi kẻ đều là nhân vật kinh thiên động địa, tất cả đều bị hắn ám sát, hơn nữa Lâu Minh Không còn không chút thương tích.

Sát thủ có thể võ công không cao, nhưng tuyệt đối đáng sợ.

Ta hỏi ngươi, giả sử như bây giờ muốn làm lại Sát thủ sách, kẻ nào có thể đứng đầu?

Hắc Quang đầu đà mai phục dưới nước bảy ngày bảy đêm, sau đó một chiêu giết chết Đạo đại sư đang đi qua cầu?

Y chưa xứng.

Hồng Tuyền bà bà hóa thân ngàn vạn, tinh thông dịch dung thuật, có lẽ kẻ thân cận nhất bên cạnh người chính là do y hóa thành, rồi đột nhiên tấn công người.

Y cũng không xứng.

Nghe nói Đông Doanh có một loại Nhân thuật, người có thể hóa thân thành bất kì hình trạng gì, có thể người mở một cái bao nhìn tưởng không có gì bên trong ra, mới phát hiện ra có một nhân giả ẩn trong đó.

Bàng môn tà đạo không tính.

Còn có thể có một ai nữa?

Không, không phải là một. Bây giờ trong giang hồ, chỉ có hai kẻ được coi là cực phẩm trong giới sát thủ.

A! Văn vô đệ nhất, vũ vô đệ nhị, không ngờ lại có hai kẻ.

Đây không phải là võ đạo, bọn là chỉ là sát thủ.

Là ai?

Một kẻ là Trùng đại sư.

Kẻ này ta biết, Sát Trùng tổ chức dưới tay Trùng đại sư chuyên giết tham quan, nghe nói khi đã đem danh tự của kẻ muốn giết treo trên Ngũ Vị Nhai, tuyệt không thất bại. Khiến cho tham quan trong thiên hạ nghe tiếng lập tức trốn chui trốn lủi, không dám động đến tài sản của dân. Mặc dù là sát thủ, nhưng hành vi lại là những hành vi của đại hiệp, xứng đáng nhận được danh hiệu đệ nhất sát thủ. Không biết kẻ còn lại là ai?

Quỷ Thất Kinh

Quỷ Thất Kinh, cái tên thật quái dị. Làm sao ta lại chưa từng nghe qua cái tên này nhỉ?

Những sát thủ chân chính, đều là vô danh. Người có biết Minh tướng quân không?

Minh tướng quân quyền khuynh thiên hạ, ai mà không biết

Quỷ Thất Kinh là kẻ đáng sợ nhất trong số các thủ hạ của Minh Tướng quân.

Thủ hạ lợi hại nhất của Minh Tướng quân đương nhiên phải là Đại tổng quản Thủy Tri Hàn, kẻ cùng với Minh Tướng quân tề danh trong Tà đạo Lục đại cao thủ.

Thủy Tri Hàn trí kế cao tuyệt, Hàn Tẩm chương càng vang danh thiên hạ. Nhưng muốn nói về mặt giết người, thì Quỷ Thất Kinh còn hơn một bậc.

Quỷ Thất Kinh rốt cục là loại người gì?

Quỷ Thất Kinh rất ít khi xuất thủ, nhưng hai mươi tám đệ tử của y, chiếu theo hai mươi tám vì tinh tú trên trời, chính là kỳ binh trong tay Tướng quân.

A! Người muốn nói đến Tinh Tinh Mạn Thiên

Đúng, ta muốn nói đến Tinh Tinh Mạn Thiên.

Trăng sáng!

Gió thổi!

Trong rừng, hàng ngàn chiếc lá xào xạc.

Nhưng lúc này, dưới trăng thanh gió mát.

Sở Thiên Nhai và Băng Phong đang phải đối mặt với tổ chức giết người lợi hại nhất dưới tay Minh Tướng quân.

Tinh Tinh Mạn Thiên

Những kẻ mới đến này có lẽ là để tiếp ứng cho Thương Tình Phong.

Minh tướng quân thề giết chết Ngụy công tử, Tinh Tinh Mạn Thiên nhìn thấy Phong Băng tự nhiên là muốn ngằm hạ độc thủ.

Từ trước đến nay, không một ai có thể tránh được một đòn tấn sát đó của Tinh Tinh Mạn Thiên, vừa rồi nếu không phải đối phương tính nhằm địa lợi, hơn nữa lại không ngờ võ công của Sở Thiên Nhai cao như vậy, thì bây giờ “Băng” thủ hạ của Ngụy công tử đã trở thành một xác chết rồi.

Nhưng bây giờ, Tật phong câu đã chết, Phong Băng bị thương, Sở Thiên Nhai có thể tránh được sự truy sát của Tinh Tinh Mạn Thiên hay không?

*Chỉ điển tích Kinh Kha hành thích vua Tần

*Chỉ điển tích Chuyên Chư hành thích Vương Liêu, học làm món cá để giấu kiếm trong ruột cá.

4. Lam Nguyệt Ngoan, Lam Tinh Độc, Lam Quang Sát

Nhất thời, trong rừng chỉ còn lại tiếng thở hổn hển nhẹ nhàng của Phong Băng

Sở Thiên Nhai cầm kiếm đứng im

Nghe thấy tiếng hô hấp như đang cố gắng chịu đựng đau đớn của nàng, trái tim của y thất lại.

Mũi lam tinh đó đâm sâu vào trong, còn Phong Băng lúc đó khí tụt toàn thân, do đó không xuyên qua người nàng được, hiện giờ, nhất định nàng nhất định đang rất đau đớn phải không?

Hắn không dám động, mục tiêu của đối phương chính là Phong Băng sau lưng hắn, nếu thêm một vết lam tinh nữa, nàng đang bị thương, liệu có tránh được không?

Kể từ khi lần đầu tiên nhìn thấy Phong Băng, hắn đã hoàn toàn quyết định tuyệt không thể để cho ai có thể làm tổn thương nàng trước mặt hắn.

Nhưng mà hiện giờ, hắn hoàn toàn không chắc chắn, một chút cũng không chắc chắn.

Mũi ám khí vô ảnh vô tung đột nhiên phát ra vừa rồi hiện giờ vẫn khiến hắn vẫn còn sợ hãi.

“Tinh tinh mạn thiên, lam nguyệt kinh hồn. Một kích tuyệt sát của nguyệt hồ, tiểu nữ lĩnh giáo rồi” Phong Băng bình tĩnh nói.

Nhị thập bát tinh tước của Tinh tinh mạn thiên án theo nhật nguyệt ngũ hành chia thành bảy tổ, mỗi tổ bốn người. Phân biệt là Hoàng Kim, Tử Mộc, Lục Thủy, Xích Hỏa, Thanh Thổ, Lam Nguyệt, Chanh Nhật. Với thực lực của Ngụy công tử, tự nhiên sớm biết được các tin tức tình báo về Minh tướng quân. Phong Băng vừa rồi đề cập, một là nói cho Sở Thiên Nhai biết hư thực của đối phương, hai là cũng biểu hiện mình bị thương không nặng, để hắn đỡ bận tâm.

Khu rừng vẫn chìm vào im lặng chết chóc, không một chút âm thanh đáp lời.

Sở Thiên Nhai tinh thần phấn chấn, đối phương chần chừ không dám xuất thủ tiếp, có lẽ là chỉ có bốn người của Lam Nguyệt đến.

Sự đáng sợ của sát thủ chính là dưới tình huống đối phương không chút phòng bị, còn võ công bản thân chưa chắc đã đạt tới hóa cảnh.

Trước mắt mặc dù đối phương có bốn người, còn bên mình thì một người đã bị thương, nhưng vừa rồi là ám xứ ám toán minh xứ, hữu tâm đấu vô tâm. Hiện giờ bản thân cùng Phong Băng liên thủ, đều có phòng bị, cuộc chiến này thắng phụ còn chưa rõ.

Bọn người kia chính là Nguyệt Hồ, Nguyệt Lộc, Nguyệt Ô và Nguyệt Yến trong Lam Nguyệt

Lam Nguyệt thủ lĩnh là Nguyệt Hồ dẫn thủ hạ phụng lệnh Minh tướng quân đến đón Thương Tình Phong. Khi đến nơi phát hiện Thương Tình Phong đã thành thi thể trên đất, lại nhìn thấy Phong Băng và Sở Thiên Nhai. Sở Thiên Nhai xuất đạo chưa lâu, Nguyệt Hồ không nhận ra. Nhưng Phong Băng lại là thủ hạ đắc lực dưới trướng Ngụy công tử. Nguyệt Hồ sợ không đón được Thương Tình Phong không dám về phục mệnh, liền quyết định ám sát Phong Băng.

Nhưng không ngờ rằng một kích tuyệt mệnh tận dụng hết biến hóa thiên thời của Nguyệt Yến, lại bị kẻ kia ngăn được, lúc đó mới biết người này võ công cực cao. Cần phải biết rằng Tinh Tinh Mạn Thiên xuất thủ cực hiểm khi thất bại, cho dù không trúng cũng một đòn rồi rút. Nhưng lần này cảm tưởng như đã hoàn toàn đắc thủ, cuối cùng lại thất bại, không thể không nảy ra ý định rút đi.

Nhưng mà Sở Thiên Nhai kiếm đã ra khỏi vỏ, sát khí đầy mặt. Lúc này mà rút đi chắc chắn không thể qua được cảm giác mẫn duệ của hắn. Nguyệt Hồ trong lòng than khổ, nhưng ở vào thế cung đã lấp tên, chỉ biết cùng ba người chia nhau phục binh bất động, chờ đợi cơ hội phát động đợt tập kích thứ hai.

Sở Thiên Nhai từ khi xuất đạo đến nay, điều thiếu sót duy nhất chính là kinh nghiệm lâm địch. Trải qua cuộc chiến với Thương Tình Phong, Vô Nhai vừa sơ hiện đã một chiêu phá địch, tín tâm và đảm lược đại tăng, chính là trạng thái đỉnh cao của kiếm thủ. Lúc này, Phong Băng lại bị thương trước mặt mình, càng cảm hận kẻ thù, nỗi đau từ trong lòng sinh ra, cho dù là Tinh Tinh Mạn Thiên danh mãn giang hồ, chưa từng bao giờ thất bại cũng không dám trực diện đối đầu.

Sở Thiên Nhai vận công toàn thân, cảm giác càng thêm rõ ràng, đã phát hiện được vị trí của ba địch nhân, nhưng không dám cường hành xuất thủ. Đối phương đều là những sát thủ thân kinh bách chiến, rất giỏi chớp cơ hội. Chỉ cần một chút bất cẩn, xuất thủ có chút sai lầm, thì hắn sẽ phải vùi thây tại đây hôm nay.

Nhất thời cả hai bên đều không bên nào dám xuất thủ trước, rơi vào trạng thái bế tắc.

Phong Băng dần dần cảm thấy tay trái tê dại, liền biết rằng lam tinh có tẩm độc, có lẽ đối phương đợi đến khi nàng bị độc phát thì sẽ tiến hành công kích. Lúc đó Sở Thiên Nhai một mình chơi bốn, chỉ sợ càng thêm vô vọng. Tuy biết rằng xuất thủ trước sẽ bất lợi, nhưng không thể không xuất thủ, tốc chiến tốc quyết được.

“Vụt”. Thiên Thu Tác của Phong Băng cuộn tới một cây đại thụ cách đó ba trượng.

Thiên Thu Tác là độc môn tuyệt học của Hàn Mai sư thái ở Hội Quân Sơn, sư phụ chân chính của Phong Băng. Tác (thường) dài ba trượng hai xích, kinh lực âm nhu, chính là binh khí tuyệt diệu dành cho viễn công.

Kinh khí của Thiên Thu Tác khiến lá cây rụng bay đầy trời, một nhân ảnh mặc dạ hành y bay vụt lên, kiếm quang của Sở Thiên Nhai cũng vừa kịp đến nơi. Binh khí hai bên va vào nhau giữa không trung, một tiếng hô thảm phá tan sự trầm mặc chết chóc của khu rừng. Đạo ảnh từ đó đột nhiên rớt xuống đất, máu từ mi tâm chảy ra ồng ộc.

Đồng thời, hai nhân ảnh từ hai hướng trái phải lao lên tập kích Phong Băng, có thể thấy mục tiêu chủ yếu của đối phương vẫn là Phong Băng. Thiên Thu tác uốn ngược lại, cùng hai người giao chiến mấy chiêu, nhưng lại không nghe thấy tiếng binh khí va chạm vào nhau, lần lượt biến chiêu.

Trong chớp mắt, hai bóng người đó lại ẩn vào trong rừng.

Sở Thiên Nhai nhất kích sát địch, tinh thần đại chấn, vừa rồi đối phương sử dụng hai thanh vũ khí ngắn giống như Nga Mi thích, thấy đòn tấn công của mình lao tới lại không tránh mũi kiếm, ngược lại lách người lại gần cận công, hung hãn phi thường. Nếu như không phải Phong Băng xuất thủ làm đối phương kinh sợ vọt lên, bản thân chưa chắc đã một đòn đắc thủ. Cho dù như vậy, hắn cũng phải liên tiếp phát ra bảy chiêu, mới bắt đầu phá khai môn hộ đối phương, rồi dùng một chiêu Vô biên vô tế đâm vào mi tâm của địch nhân.

Phong Băng miễn cưỡng hóa giải đòn tập kích của hai người, đã cảm thấy khí huyết trào dâng, liền biết chất độc đã từ từ phát tác, lập tức ngưng thần ngẫm vận công.

Sở Thiên Nhai trong lòng hiểu rõ, đối phương tùy đều cũng là nhất lưu cao thủ, nhưng sau khi bị giết chết một người, sĩ khí đại giảm, hai người còn lại chỉ bằng võ công thì không đáng ngại, bản thân lấy một địch hai cũng tuyệt đối nắm chắc phần thắng, chỉ là còn cần đề phòng lam tinh tàn độc kia thôi.

Hắn đột nhiên nhìn thấy Phong Băng cước bộ lão đảo, lập tức vô cùng kinh sợ.

Chỉ trong một khắc thất thần, lam quang tái hiện.

Lam tinh tốc độ cực nhanh, Sở Thiên Nhai không kịp vùng kiếm ngăn lại, trong lúc hoảng hốt vội vàng ngửa người ngã ra sau, lam tinh vụt qua trên mặt, hắn cảm thấy rõ chân tóc bị kinh phong quét qua đau rất.

Một bóng hắc ảnh từ trên không lao xuống, trong tay cầm một cây rìu dài năm thước, bổ vào mặt hắn.

Sở Thiên Nhai chỉ thấy đối phương hai mắt vằn máu, nghiêng răng cắn nát cả môi, trong lòng thâm kinh sợ, tả chưởng thu hồi bảo vệ trước ngực, hữu kiếm vùng lên.

“Keng” một tiếng, mũi kiếm của Sở Thiên Nhai không ngờ bị một cú bổ cực mạnh đó chấn gãy, tay trái mới vất vả đỡ được cán rìu, thuận thế xoay mạnh, lưỡi rìu bổ xuống đất, tóe lửa, kiếm của hắn đã nhanh chóng đâm vào bụng dưới của đối phương.

Đồng thời, Phong Băng cũng đã ngã lăn ra đất.

Bốn người trong Lam Nguyệt, Nguyệt Hồ giáo quyết, Nguyệt Ô mạnh mẽ, Nguyệt Yến linh hoạt.

Còn Nguyệt Lộc, Nguyệt Lộc là một kẻ tràn ngập hận thù

Y hận tất cả, hận thiên, hận địa, hận phong, hận vũ, thậm chí hận cả bản thân.

Ngoại trừ sư phụ Quỷ Thất Kinh, đến thủ lĩnh Lam Nguyệt là Nguyệt Hồ, y cũng không phục.

Nguyệt Lộc rất coi thường Nguyệt Ô, bởi vì không ngờ Nguyệt Ô lại cùng người nữ duy nhất trong Lam Nguyệt là Nguyệt Yến yêu nhau.

Là một sát thủ, bản thân không nên để lộ tình cảm ra ngoài, đương nhiên càng không thể động chân tình.

Nhưng mà y không thể không thừa nhận, thiên sinh thần lực của Nguyệt Ô cùng Cẩm Thiên Phủ không phải thứ mà y có thể dễ dàng chống đỡ.

Còn có Nhu Thủy Thứ của Nguyệt Yến và kỹ xảo âm nhu dùng để phát Lam tinh.

Vừa rồi đầu tiên là Nguyệt Yến phát ra Lam tinh khiến Phong Băng bị thương, bằng vào kì độc tẩm trên Lam tinh, y cho rằng có thể dễ dàng chế trụ hai người này. Nhưng mà đầu tiên là Thiên Thu Tác của Phong Băng khiến Nguyệt Yến kinh sợ vọt lên, một chiêu của Sở Thiên Nhai giết chết Nguyệt Yến giữa không trung, khiến y vô cùng kinh sợ.

Nguyệt Ô thấy Nguyệt Yến đã chết, đại nộ xuất thủ muốn giết chết Sở Thiên Nhai. Sở Thiên Nhai trước hết né được Lam tinh, sau lại dùng kiếm đỡ được Cẩm Thiên Phủ, một kiếm cuối cùng đâm vào chỗ yếu hại của Nguyệt Ô, khiến y càng thêm sợ hãi.

Nhưng mà y cũng càng thêm hận.

Hận Nguyệt Hồ vì sao lại đa sự hạ lệnh đối phó hai người này; Hận bản thân vì sao lại không có được võ công cao như thế; Hận bản thân vì sao chỉ có thể vĩnh viễn làm một sát thủ không dám gặp người khác; Hận bản thân vì sao lại không có năng lực giết chết Sở Thiên Nhai.

Y càng hận Phong Băng, từ giây phút đầu tiên nhìn thấy nàng, y đã hận không thể dè dặt nữ tử có dung mạo như hoa kia xuống mà hành hạ; y hận ánh mắt thâm thiết của nữ tử đó nhìn Sở Thiên Nhai, hận nàng vì sao nàng lại chính là người mà tướng quân hạ lệnh phải giết, cũng hận bản thân vì sao khi nhìn thấy nàng tìm lại đập nhanh lên như vậy...

Những thứ không thể có được, thì hãy khiến cho chúng biến mất vĩnh viễn.

Vào lúc Phong Băng ngã xuống đất, Nguyệt Lộc không còn kiềm chế được nữa, gầm lên một tiếng, phi thân bay ra khỏi chỗ nấp, lao về phía nàng.

Nguyệt Lộc không phát ra lam tinh trong tay trái của y, y muốn khiến nữ tử mà từ cái nhìn đầu tiên, khiến y hận mình tại sao tìm lại đập nhanh lên như thể chết dưới đao trong tay phải của hắn; y muốn nhìn thấy thân thể của nàng biến thành hai khúc thê thảm dưới đao của y, chỉ có như vậy mới có thể tiêu trừ được hận ý trong lòng y.

Nhưng lúc này, Sở Thiên Nhai vẫn còn nằm trên đất, vẫn một búa toàn lực của Nguyệt Ô làm cho khí huyết nhộn nhạo, ai có thể cứu được Phong Băng.

Tinh quang trên thân đao nhẹ nhàng chiếu vào trong mắt nàng.

Nàng nhìn thấy hận ý trong mắt đối phương

Nàng nhìn thấy một ống cơ quan tinh xảo ở tay trái đối phương, thì ra Lam tinh được phát ra từ vật này, không trách kinh đạo lại có thể mạnh như vậy, không trách chỉ có thể một đòn rồi rút, nếu không phải là như thế, những vết sao đầy trời thực sự không dễ cho ai có cơ hội thoát được

Hàng nghìn ý niệm lướt qua trong đầu Phong Băng, nhưng thân thể nàng lại nhẹ nhàng dịch sang bên trái ba xích, tránh được một đao trí mệnh của Nguyệt Lộc, Thiên Thu Tác nhẹ nhàng cuốn lấy cổ của y...

Thì ra đó là kẻ của nàng???

Nguyệt Lộc trong lòng lạnh toát.

Y hận nữ tử đã xinh đẹp như thế, làm sao lại còn có thể thông minh như thế?

Y hận bản thân vì sao trước hết không dùng Lam tinh bắn nàng.

Y càng hận Nguyệt Hồ, lão đại vì sao đến giờ còn chưa xuất thủ?

Sau đó, hận ý của y bị một sợi dây thừng giống như am hiểu thiên cơ cắt đứt...

Sở Thiên Nhai thấy Phong Băng gặp nguy hiểm, vô cùng kinh hãi, nhưng lại không thể làm gì được. Vừa rồi giữa không trung giết chết Nguyệt Yến, né tránh Lam tinh tập kích, kiếm chặn một đòn nặng của Nguyệt Ô, tuy chỉ xảy ra trong chớp mắt, nhưng hắn đã dùng hết bốn linh bản thân, muốn cứu Phong Băng chỉ là lực bất tòng tâm mà thôi.

Sau đó Phong Băng dùng kế giết chết Nguyệt Lộc, khiến cho ám khí của địch nhân chưa kịp phát ra đã ộc máu ra chết, không kịp được vừa kinh hãi, vừa thán phục.

Phong Băng cười hi hi nhìn hắn : “Coi như là bình thủ a?”.

“Bình thủ cái gì?”.

“Người giết một tên, ta giết một tên. Còn một tên cả hai cùng xuất thủ...”

Sở Thiên Nhai không kịp được tiếng cười, trong lúc sinh tử quan đầu như vậy, nàng vẫn còn tính toán với hắn.

Từ trước đến giờ chưa có ai đùa vui với hắn cả, sự phụ trước giờ chỉ khiến y sợ, sau khi hắn xuất đao lại toàn là người khác sợ hắn.

Ngưng thần tử tế nghe ngóng, không còn động tĩnh gì nữa.

Vừa rồi tuy kinh hiểm vạn phần, sinh tử chỉ cách một hơi thở, nhưng lúc này giai nhân bên cạnh cười đùa vui vẻ, thực sự có thêm chút phong tình.

Nghĩ đến đây, trên mặt Sở Thiên Nhai cũng xuất hiện nét cười.

“Thương thế của tỷ sao rồi?”.

“Không quan trọng, ta đã vận công chế ngự chất động, chỉ cần tìm một nơi thanh tĩnh nghỉ ngơi nửa ngày là ổn”.

“Lam Nguyệt lẽ ra có bốn người, không biết trong ba người này có ai là Nguyệt Hồ không?”.

“Hi hi, nhìn thấy Sở đại hiệp đại triển thần uy, xem ra y đã bị dọa chạy mất rồi”.

“Vẫn là khổ nhục kế của Phong nữ hiệp cao minh. Tinh Tinh Mãn Thiên xuất thủ tuyệt không thất bại, lần này đủ để dọa cho Phong sư tỷ sợ mất mật. Chỉ tiếc là sau này thiên không chỉ có băng phong thiên lý, không còn tinh tinh mạn thiên nữa, không khỏi làm cho chư thần tịch mịch...”

“Ha ha, thật nhìn không ra sư đệ cũng biết nói chuyện như vậy...”

Phong Băng đột nhiên nín bặt, trải qua một trường sinh tử, quan hệ của nàng với Sở Thiên Nhai vô hình trung dường như thân cận hơn nhiều, không ngờ trong lúc không để ý đã thay đổi cách xưng hô

“Hiện giờ tỷ định đi đâu?”.

“Tất nhiên là trở về chỗ Công tử phục mệnh, chỉ tiếc là Tật Phong Câu đã..”

“Trên đang bị thương, chi bằng...đệ có thể tiến tỷ một đoạn” trong lòng Sở Thiên Nhai trỗi dậy một cảm giác lưu luyến.

“Hi hi, ta chỉ sợ đệ nhìn thấy Công tử, không nhịn nổi lại muốn xuất thủ thôi”.

Nàng vẫn bảo hộ cho Ngụy công tử như vậy. Sở Thiên Nhai thở dài trong lòng. Vốn muốn nói hẩn tiễn nàng đến nơi cần đến sẽ đi ngay, rồi lại nghĩ có lẽ nàng sợ mình tiết lộ nơi ẩn náu của Ngụy công tử. Nghĩ đến đây, trong lòng nguội lạnh.

Phong Băng là người thông minh, nhìn vẻ mặt của hẩn tự nhiên biết trong lòng Sở Thiên Nhai đang nghĩ gì. Đáng tiếc là không thu được người này làm trợ thủ cho Ngụy công tử, nếu không việc chống lại sự truy sát của Minh tướng quân sẽ chắc chắn hơn một phần.

Tiếc là, tất cả đều đã được vận mệnh chú định chẳng? Phong Băng thầm thở dài trong lòng, tiếng thở dài chỉ có nàng biết được.

Nàng có chút choáng váng, cũng không biết là do vết thương tê đi, hay là vì nguyên nhân nào khác?

“Đệ giúp ra rút lam tinh ra”.

“Rút thế nào?”.

“Dùng kiếm của đệ”

“Rẹt” một tiếng, Phong Băng dùng tay phải xé áo trên vai trái ra, lộ ra vết thương máu me đầm đìa

Nhất thời Sở Thiên Nhai chỉ nhìn thấy làn da trắng nõn của nàng...

Trước giờ hẩn chưa bao giờ nhìn thấy thân thể nữ nhân.

Nhưng lúc này, nữ tử mà hẩn vừa nhìn thấy đã thắm động tâm lại...

Bờ vai tròn trịa, làn da trắng cùng màu hồng yêu dị...

Dưới ánh trăng, trong mắt hẩn, huyền hóa thành một cảm giác dụ hoặc kiều diễm...

Hẩn vội vàng quay mặt đi.

Vô thức nhắm mắt lại.

Đạo Lam quang thứ ba, đột ngột xuất hiện vào thời khắc yếu mệnh đó.

5. Nợ Nàng Một Vết Thương

Lam quang giống như một lời nguyện bay ra giữa một cơn ác mộng, chớp mắt đã chỉ còn cách có vài thước. Sở Thiên Nhai đột nhiên bình tĩnh, mấy năm khổ luyện lúc này bắt đầu phát huy tác dụng, rút kiếm, vung tay, vận khí, phát lực.

Mũi kiếm khê khàng chạm vào lam quang, coi như tránh được mũi ám khí độc ác tiềm ẩn bao lâu vừa rồi mới bạo phát.

Tuy nhiên, theo sát lam quang còn có Cửu Hồ Tiên đã thành danh của Nguyệt Hồ, nhắm thẳng vào ngực hắn.

Phong Băng nhìn thấy điểm lam quang đó còn sớm hơn cả Sở Thiên Nhai, không kịp chấn kinh, không kịp hô hoán, nàng lao vào lòng Sở Thiên Nhai, tay phải khê vung lên, một đạo ngân quang từ trong ống tay áo bắn thẳng về phía Nguyệt Hồ đang lảng không lao đến.

Huyết và quang trong phút chốc bắn tung tóe, giống như một bức tranh đổ rục.

Tranh thủ lúc Nguyệt Ô xuất thủ, Nguyệt Hồ lặng lẽ ẩn bên dưới thi thể của Tật Phong câu, chờ đợi cơ hội tốt nhất để ra tay. Tuy nhiên, y cũng không ngờ chỉ trong một chiêu, Nguyệt Ô đã chết dưới tay của Sở Thiên Nhai, thật phải đánh giá lại thực lực của kẻ này. Tiếp đó nhìn thấy Phong Băng dùng kế giết chết Nguyệt Lộ, càng cảm thấy hối hận về hành động đêm nay.

Làm một sát thủ, điều kiện quan trọng nhất chính là ẩn nhẫn.

Về mặt võ công, Nguyệt Hồ còn chưa bằng một phần mười của sư phụ y, Quỷ Thất Kinh. Nhưng đối với chữ Nhẫn, y đã nắm được tinh túy. Y bế khí ngưng tức, thậm chí không dám dùng ánh mắt tiếp xúc với Sở Thiên Nhai và Phong Băng. Đối với những cao thủ như thế này mà nói, thậm chí có thể dễ dàng phát hiện ra một ánh mắt từ phía sau.

Làm một sát thủ, điều quan trọng thứ hai là học cách ẩn tàng bản thân.

Cộng thêm với sự giãy giụa của Tật Phong Câu trước khi chết, Sở Thiên Nhai và Phong Băng nhất thời cũng không phát hiện được ra y.

Y cũng không dám mạo hiểm đào tẩu, bạo lộ hành tung sợ rằng chỉ có con đường chết.

Y cũng biết hai người nhất định sẽ lại gần để xem xét Tật Phong câu, chỉ cần chờ đợi hai người không chuẩn bị để hạ sát thủ.

Làm một sát thủ, điều kiện quan trọng thứ ba chính là quyết đoán.

Nguyệt Hồ có lòng tin đối phó với một Phong Băng đang bị thương. Y sợ nhất là kiếm của Sở Thiên Nhai.

Nhìn thấy độc thương của Phong Băng bộc phát, Sở Thiên Nhai quay người nhắm mắt, y tự nhiên không bỏ qua cơ hội hiếm hoi này...

Nguyệt Hồ tả thủ phát xuất lam tinh, hữu thủ vung cương tiên nhắm vào ngực của Sở Thiên Nhai.

Sở Thiên Nhai gặp kinh biến, vội vàng rút kiếm, khi lam tinh rơi xuống đất, trường kiếm đã hết đà, để hở trước ngực.

Mắt nhìn thấy cương tiên sắp lao thẳng vào ngực hắn.

Nguyệt Hồ dường như đã nhìn thấy ngực Sở Thiên Nhai bị cương tiên của y xé toang như thế nào...

Đột nhiên, người trước mặt y biến thành Phong Băng.

Đột nhiên, y nhìn thấy một điểm ngân quang từ tay áo của Phong Băng vụt ra, nhắm thẳng vào mặt y.

Nguyệt Hồ kinh hoàng, muốn biến chiêu, nhưng lại phát hiện điểm ngân quang đó, dưới sự phát động của cơ quan, phá khí xuyên vào, giống như một mũi kim châm sắc bén xuyên qua màn kinh lực do cương tiên tạo ra, từ tiểu biến đại, từ một đốm sáng nhỏ, đến trước mặt y trở thành một ngọn đuốc sáng rực.

Nguyệt Hồ rú lên một tiếng, trong đầu y như có một quầng sáng lóe lên, điểm ngân quang đó xuyên qua đầu y, tiếng rú thảm thiết và tư duy của y khựng lại.

Đồng thời, cương tiên cũng điểm vào ngực Phong Băng.

Khi Phong Băng tỉnh lại, nàng nhìn thấy ánh mắt của Sở Thiên Nhai.

Lo lắng, cuồng loạn, bất an, quan tâm, phiền muộn, chân thành, tuyệt vọng, ỷ lại, thương cảm...

Trước giờ nàng chưa hề nghĩ đến, từ trong ánh mắt của một người có thể đồng thời nhìn thấy được những thần tình phức tạp như thế. Tuy nhiên, ánh mắt đó lập tức biến mất, thay vào đó là một nỗi vui mừng không thể cưỡng lại được.

“Cuối cùng tỷ cũng tỉnh”

Trong lúc mơ hồ, nàng nghe thấy âm thanh của hắn, sau đó nàng nhìn thấy nét cười trên khuôn mặt hắn.

Nhất thời, nàng phát hiện hắn cười thật dễ thương.

“Tỷ hôn mê đã ba ngày rồi, đệ thật lo lắng...” Hắn không dám nói tiếp nữa.

Nàng cố gắng nở một nụ cười, nhưng không cười nổi.

Không phải vì đau đớn, mà là một nỗi áp ức khó nói lên lời.

Đây là lần đầu tiên mình bị thương, nàng thầm nghĩ. Cảm giác được chân khí tán loạn trong cơ thể đang từ từ bình phục, tán nhập vào kinh mạch. Dường như biết được một phần huyết mạch của đối phương đang vận chuyển trong cơ thể của mình, sau đó ký ức dần dần trở lại, hắn đã vì cứu mình mà hao tổn không ít nguyên khí ư?”

“Đây là nơi nào?” Nàng phát hiện ra nơi này hoàn toàn xa lạ.

“Đây là nhà của đệ.”

Mái tóc dài của nàng xòa xuống khuôn mặt trắng bệch không còn chút huyết sắc, hắn muốn giúp nàng vén lên, nhưng chỉ dám nhúc nhích mấy ngón tay.

“Nhà?” Nàng đột nhiên cảm thấy kinh ngạc, một khái niệm thật xa vời với nàng.

“Đúng, mỗi khi đến nơi nào đó, đệ đều dựng cho mình một ngôi nhà.”

Hắn nhớ lại cái đêm của ba hôm trước, hắn ôm lấy thân thể nhẹ bẫng của nàng, chạy điên cuồng giữa hoang nguyên.

“Một cái phòng dựng bằng đá và gỗ như thế này hả?” Nàng đưa mắt quan sát những vết kiếm hỗn loạn trên vách tường.

“Ha ha, sư phụ nói như thế này có thể luyện võ công.”

Mái tóc dài của nàng tung bay trong làn gió đêm, phấp phới. Cảm giác tê tê nhẹ nhàng như lại xuất hiện trên mặt hắn.

“Giống như là một trò chơi trẻ con.” Nàng tưởng tượng ra cái cách mà hắn đào đá làm tường, cắt gỗ làm gạch, không tìm được nhoeo miệng cười.

“A, tỷ nghĩ đó là trò chơi à. Đệ có rất nhiều đồ chơi, có cơ hội sẽ từ từ giới thiệu với tỷ.” Hắn cởi áo nàng, giúp nàng băng bó vết thương trước ngực, những ngón tay của hắn chạm vào làn da nàng, dấy lên cảm giác ấm áp nhẹ nhàng, và một chút cảm giác phạm tội.

“Từ nhỏ đến giờ, tỷ không có đồ chơi.” Nàng nhớ lại thời thơ ấu của mình, chỉ có luyện công, chỉ có cừu hận.

“Đệ cũng vậy, à à, do đó hiện giờ mới để cho mình vui vẻ một chút...” Máu của nàng đỏ một cách kỳ lạ, khiến hắn nhớ lại giấc mộng đầm máu của mình.

....

Nàng chỉ im lặng, nàng phát hiện ra bản thân vô cùng thấu hiểu nỗi tịch mịch của hắn.

...

Hắn cũng không biết phải nói gì. Chỉ ngơ ngẩn nhớ lại lúc đang ôm nàng vào lòng, không ngờ lúc đó hắn không có cảm giác nào khác, trong lòng hắn lúc đó chỉ có một tâm niệm, tuyệt đối không để nàng chết đi trong tay hắn.

Nàng muốn ngồi dậy, nhưng toàn thân vô lực.

Hắn đỡ nàng dậy: “May mà một tiên của của Nguyệt Hồ không đủ lực, tỷ chỉ mất máu quá nhiều, cộng với độc trên lam tinh, chỉ cần nghỉ ngơi thêm hai ngày nữa là hồi phục.”

“Nhưng mà ta còn phải tìm công tử...” Nàng khựng lại.

“Đệ đi tìm chút đồ ăn, tỷ cứ an tâm dưỡng thương, khi nào khỏi đệ sẽ cùng tỷ tìm Ngụy công tử.”

Hắn quay người đi, không muốn để nàng thấy nỗi buồn vừa thoáng qua trong mắt hắn, trong tình cảnh này, nàng vẫn còn không quên được Ngụy công tử sao?

“Đệ nướng thử rất ngon, thuốc của đệ đáng quá.”

“Vậy sau này tỷ chịu khó ăn nhiều thử nướng và uống thuốc của đệ là được.”

“Ha ha, sao trước giờ ta lại không biết đệ là người thú vị như thế nhỉ?”

“Tỷ căn bản là không biết, chúng ta chỉ mới gặp nhau được có vài ngày.”

“Không, ta biết. Ta đã sớm biết ta có một tiểu sư đệ, nhưng mà trước giờ chưa có cơ hội để gặp.”

“Không giống như trong tưởng tượng của tỷ phải không?”

“Ít nhất là ta không biết đệ nướng đồ ngon như vậy, cũng không biết là đệ còn biết cả y thuật.”

“Lúc còn nhỏ, đệ thường ở một mình trong rừng vài tháng liền, đói thì tự mình tìm đồ ăn, bệnh thì dựa vào y thư của sư phụ vào núi hái thuốc, dần dần cũng hiểu được ít nhiều.”

Nàng hiểu được nỗi tịch mịch của hắn, không có thương hại, chỉ là muốn nhẹ nhàng nắm lấy tay hắn, tiếc là nàng không làm được.

“Ta biết Thiên Hồ lão nhân đối xử với đệ thật không tốt.”

Kỳ thực Phong Băng biết căn bản mình không nên nói như vậy, bởi vì nàng biết nguyên nhân có liên quan đến nàng, nhưng vẫn không kìm được buột miệng thốt lên.

“Đệ không nghĩ thế. Nếu như không có sư phụ, đệ đã chết lâu rồi.” Sở Thiên Nhai từ tốn nói. Sau đó quan tâm hỏi han: “Đó có phải nguyên nhân tỷ rời khỏi sư phụ không?”

Phong Băng khẽ thở dài một tiếng, những lời dằn dò của Thiên Hồ lão nhân và khuôn mặt của công tử đan xen vào nhau, hiện lên trong óc nàng.

Những ngày này, Sở Thiên Nhai quan tâm chăm sóc Phong Băng rất cẩn thận.

Nàng chưa từng nghĩ đến hắn lại là một người như thế, trong ấn tượng của nàng, hắn đáng nhẽ phải là một người cô độc lãnh ngạo, khó gần. Nhưng sự thật hoàn toàn không phải như thế, hắn dễ dàng dùng niềm vui cảm nhiễm nàng, cũng dễ dàng vui mừng như một đứa trẻ vì một câu nói của nàng.

Trước khi chưa gặp hắn, nàng cứ nghĩ rằng nàng sẽ cảm thấy hắn rất quen thuộc. Khi vừa mới diện kiến, nàng phát hiện hắn với nàng hoàn toàn xa lạ, nhưng mà chỉ sau vài ngày, nàng lại phát hiện hai người giống như là đã biết nhau từ lâu lắm...

Không ngờ hắn có thể mạo hiểm sinh mệnh treo lên vách đá dựng đứng trên trăm trượng hái dược thảo trị thương cho nàng, nhưng lại nói với nàng là mua ở hiệu thuốc, nhưng nàng phát hiện mùi bùn đất còn mới nguyên vương trên thảo dược. Không ngờ hắn có thể hao tổn chân nguyên di chuyển vài thời thần, quay lại chôn cất Tật Phong cầu và tìm lại thứ ám khí độc nhất vô nhị cho nàng, nhưng khi hắn nói với nàng nơi đây cách đó không xa, hắn lại quên lau mồ hôi trên trán. Không ngờ hắn có thể dùng cái giọng ngang phè của hắn tha thiết ca cho nàng nghe một khúc ca mà lúc nhỏ hắn nghe được trong núi, chỗ nào quên mất

lời hần liền tự biên, nhưng lại không biết nàng cũng biết khúc ca đó. Không ngờ trong lúc nàng nghỉ ngơi, hần đứng canh ngoài tiểu ốc đến tận sáng, mặc cho sương đêm ướt đầm người, bởi vì tôn trọng nàng, hần nói thác rằng đã quen luyện công bên ngoài buổi sớm. Không ngờ hần có thể vụng về sử dụng kim xương cá và lại trang phục cho nàng, lại không chịu để cho nàng nhìn thấy những vết châm lỗ chỗ trên đầu ngón tay hần. Không ngờ hần có thể nói hần thích nhất là ăn thịt thỏ nướng cháy, chỉ bởi vì...

Nàng không hi vọng mọi thứ như thế, nàng thà trước giờ không quen biết hần, nàng đã nhiều lần tự cảnh cáo mình không được cảm động vì hần, nhưng nàng lại không cách nào không cảm động được. Mặc dù nàng nhìn ra được từng việc một, không phải là hần cố ý làm, mọi thứ đều diễn ra một cách tự nhiên, dưới những tình huống tự nhiên. Nàng hận vết thương của mình không bình phục sớm, sau đó dứt áo ra đi, nhưng lại biết rõ ràng, lúc phải ra đi, nàng hoàn toàn không tình nguyện...

Trên thực tế, có rất nhiều người đối với nàng còn tốt hơn hần, nhưng thực sự trước giờ nàng chưa bao giờ quan tâm.

Nàng còn biết cuối cùng nàng nhất định sẽ làm thương hại đến hần.

Khi Phong Băng đã có thể cử động được, chính là một đêm trăng lạnh tỏ người.

Khi Sở Thiên Nhai cùng nàng bước ra ngoài, Phong Băng không kìm được ồ lên một tiếng.

“Đẹp quá, làm sao để tìm được chỗ này?”

“Nhà” của Sở Thiên Nhai nằm trong một sơn cốc u tĩnh, cạnh một dòng suối. Bên cạnh nhà có rất nhiều loài hoa dại không tên, ngoài ra còn có nhiều loài cây có thể ăn được, có chút phong vị của thể ngoại đảo viên.

“Đệ cũng chỉ vô tình phát hiện ra, có lẽ đợi đến lúc đệ hoàn thành tâm nguyện của sư phụ, đánh bại Ngụy công tử, đệ sẽ về đây dưỡng lão.”

Hần đột nhiên hỏi hận bản thân làm sao tự dừng lại nghĩ đến Ngụy công tử, nhưng sao đó hần chợt nhận ra sự biến hóa của mình. Trước đây, mỗi khi hần luyện kiếm, đều coi Ngụy công tử là kẻ địch giả tưởng lớn nhất.

“Đệ có tự tin đánh bại được công tử không?”

“Có những người trước giờ không làm những việc mình không chắc chắn. Đệ thì ngược lại, sống cần phải có mục tiêu, nếu như dễ dàng đạt được thì chẳng có gì là thú vị. Tuy Ngụy công tử danh mãn thiên hạ, còn đệ chỉ là một kẻ vô danh tiểu tốt. Nhưng chỉ có vươn đến những đỉnh cao dường như không thể, mới có thể trở thành người làm đại sự, hơn nữa mục tiêu luyện kiếm từ nhỏ của đệ chính là đánh bại Ngụy công tử.”

“Vậy trước đây đệ coi ta là địch nhân đúng không?”

Sở Thiên Nhai nghĩ ngợi một lúc: “Đúng vậy. Mặc dù sư phụ có nói là không được giao thủ với tỷ, nhưng trước đệ đích xác coi tỷ là địch nhân”

Phong Băng ngẩng đầu nhìn Sở Thiên Nhai: “ Sau đó thì sao?”

Hần nhìn bộ dạng mím môi nghiêm nghị của nàng, dưới ánh trăng, nhìn giống như một hải tử đang hờn dỗi, không kìm được cười vang lên: “Xuất thủ vô ngân, tuyệt tình Phong Băng. Trên giang hồ kẻ nào không biết đến đại danh của Phong Băng nữ hiệp, nhẽ nào lại sợ một địch nhân như đệ sao?”

“A, Sở đại hiệp chỉ trong một chiêu đã giết chết Thương Tình Phong, làm gì còn kẻ nào dám đánh giá thấp đệ.”

“Tiếc là hiện giờ tỷ là ân nhân cứu mạng của đệ, nếu không đệ đã sớm bỏ mình dưới Cửu Hồ tiên của Nguyệt Hồ. Sở Thiên Nhai làm sao dám lấy oán báo ân...”

“Đệ cũng đã cứu tỷ, nếu không tỷ đã chết dưới mũi lam tinh đó trước.”

“Nhưng mà tỷ mất bao nhiêu là máu, còn đệ lại không bị chút tổn thương nào...”

Phong Băng chăm chú nhìn vào mắt của Sở Thiên Nhai.

Hắn rất muốn cười, nhưng nhìn bộ dạng nghiêm túc của Phong Băng, lại không cười được nữa.

Trái tim hắn không kịp được đập rộn lên, nhất thời không dám ngẩng đầu nên nhìn nàng.

Rất lâu sau...

Đột nhiên nàng lại gần hắn, nhanh chóng hôn nhẹ lên má hắn, dùng âm thanh nhỏ đến mức gần như không nghe được, thì thầm bên tay hắn, như than thở, lại vừa như hạ quyết tâm gì đó: “Đệ hãy nhớ, đệ nợ ta một vết thương...”

Hắn ngạc nhiên ngẩng đầu, thấy nàng đã đứng ở xa, ngẩng đầu nhìn vầng trăng trên cao.

Lúc này, vẻ đẹp của Phong Băng bột phát, ánh mắt như gần như xa, phiêu du vô định. Khuôn mặt trong thương vừa hồi phục trắng bệch, lạnh lùng kiêu ngạo như một khối băng, giống như là một khối hóa thạch được ánh trăng đeo tạc tỉ mỉ. Đôi môi nàng giống như được phủ một lớp phấn hồng nhạt, ôn nhuận như ngọc, lẽ nào vừa chạm vào khuôn mặt hắn chính là đôi môi hồng kia hay sao?

Hắn đột nhiên hoài nghi bản thân không biết có phải đang ở trong một giấc mộng ngọt ngào, biết là cuối cùng cũng phải tỉnh giấc, nhưng lại hy vọng nó kéo dài mãi mãi.

Mái tóc dài đen nhánh của nàng phấp phơ trong gió đêm, giống như đêm đó, mái tóc nàng cũng tung bay, khi hắn ôm nàng chạy điên cuồng trên hoang nguyên.

Sở Thiên Nhai nhất thời ngẩn người ra.

Chỉ ngơ ngẩn nhớ lại lời nàng.

Ta nợ nàng một vết thương?

Sau đó hắn biết!

Hắn biết, bản thân hắn vĩnh viễn không quên được hình ảnh nàng trong khoảnh khắc đó.

6. Tổ Nhân Khả Dĩ Trung Dong – Tổ Sự Tự Yếu Cực Đoan

Người đang bản thân, tâm chìm trong mộng.

Nguyệt soi đêm vắng, kiếm nặng tơ tình

Làm một kiếm khách, nếu như yêu một nữ nhân, nữ nhân đó sẽ trở thành kiếm chiêu, còn kiếm khách chính là kiếm.

Chỉ khi kiếm có kiếm chiêu, mới có thể phá địch.

Kiếm không có kiếm chiêu, chỉ là một khối sắt bỏ đi.

Đối với kiếm của hắn, quan trọng nhất chỉ có một chiêu Vô Nhai.

Liệu Phong Băng có phải là một “vô nhai” mà hắn không bao giờ đạt đến được”.

Đột nhiên, có tiếng bước chân của một người, khiến Sở Thiên Nhai bừng tỉnh.

Tiếng bước chân thật kỳ quái, không có tiết tấu, không có tiết nhịp, giống như tiếng bước chân một kẻ nhàn tản. Nhưng mỗi bước, mỗi bước, lại giống như đạp lên từng khoảng trống trong tâm tư của hắn.

Giống như một kẻ cầm trống phách trong lúc ca vũ, nhưng lại vang lên mỗi khi chưa tròn nhịp, phá vỡ sự mượt mà của bài ca, đem lại một cảm giác vô cùng khó chịu.

“Trường hoa hắt bóng, tiêu vọng song thưa” không ngờ Sở huynh đệ cũng là một kẻ phong nhã, có thể tìm được một địa phương ưu viễn như thế này, không trách Phong tiểu thư “Tâm lạnh như băng” cũng phải lưu luyến không muốn quay về.”

Sở Thiên Nhai ngạc nhiên ngẩng đầu. Kể đến là một văn sĩ trung niên khoảng bốn mươi tuổi, khuôn mặt anh tuấn pha chút lạnh lùng, ánh mắt sắc bén. Cho dù khuôn mặt hắn tươi cười, nhưng không hiểu sao, vẫn đem lại cho Sở Thiên Nhai một cảm giác địch ý.

Thoạt tiên, Sở Thiên Nhai cảm giác rằng kẻ đến chính là Ngụy công tử, tuy nhiên, y lại không giống như bức hình Ngụy công tử mà hắn đã từng nhìn thấy.

“Tiên sinh làm sao biết được Phong tiểu thư lưu luyến không rời chính là ở nơi phong hoa tuyết nguyệt này?”

“Trên đường Thái Bình, bốn người Lam Nguyệt đều chết hết, nhưng lại thấy Sở huynh đệ không chút thương tích, thật là khiến tại hạ không thể tin được, lẽ nào là Phong tiểu thư bị thương chẳng?”

“Tình tình mạn thiên chẳng qua chỉ là bọn chó giết người của tướng quân, có bản lĩnh gì có thể làm cho chúng ta bị thương được?”

Kể đến không chỉ biết được thân phận của y, đối với hành tung của y càng nắm rõ như trong lòng bàn tay, Sở Thiên Nhai thậm chí cảm thấy vô cùng kinh ngạc.

“Tình Tình mạn thiên nhất kích tất sát, xuất thủ ít khi không thành công, hơn nữa đầu roi Cửu Hồ Tiên của Nguyệt Hồ có dính máu, hiện trường thiếu đi một mũi lam tinh, Sở huynh đệ nói như vậy rõ ràng là coi thường trí lực của tại hạ”.

“Người là ai?”

Văn sĩ đó nhìn có vẻ nho nhã, nhưng lại ẩn chứa đáng sợ chân nhân bất lộ, y không chỉ biết hành tung của Sở Thiên Nhai và Phong Băng, lại như tận mắt chứng kiến tình huống chiến đấu lúc đó, Sở Thiên Nhai trong lòng ngầm giới bị.

“Thiếu hiệp đã nhất tâm trở thành kẻ địch của công tử, tự nhiên cũng phải nghe qua tên tuổi “Toán Vô Di Sách” của Quân mã chủ.”

Sở Thiên Nhai thậm chí hít một hơi lạnh “Quân Đông Lâm”.

Quân Đông Lâm cười vang: “Cái tên đó nghe quá bá đạo, thì thực tại hạ chỉ là một tấm thuẫn bài của công tử mà thôi.”

Vô song châm, lạc hoa vũ, công tử thuận, tướng quân độc.

Bốn danh hiệu trên nhằm để chỉ bốn kẻ được giang hồ công nhận là bốn nhân vật không nên động vào nhất.

Còn người nhìn giống như một kẻ sĩ có tài nhưng không gặp thời đứng trước mặt hắn, không ngờ lại là túi khôn của Ngụy công tử Toán Vô Di Sách Quân Đông Lâm.

Vô công của bốn người này có lẽ đều không cao, nhưng đều là những nhân vật trí kế vô song, biến hóa vô cùng, sát nhân vô hình.

Sư phụ hắn từng nhắc đến, Ngụy công tử có thể đứng vững trong triều mười năm không đổ, Quân Đông Lâm có công lớn nhất. Hơn nữa y chấp nhận ẩn mình dưới cái bóng của Ngụy công tử, không cầu danh lợi, chỉ một lòng phò tá Công tử, càng hiếm gặp hơn là vì để tránh sự nghi kị của Ngụy công tử, bình thường tự coi mình là một tấm thuẫn bài của công tử mà thôi.

Loại người này hoặc là chỉ biết trung thành với chủ, hoặc là có ý đồ khác.

Đó thực sự là những kẻ khiến người khác đau đầu.

Càng đau đầu hơn là y không phải là địch, cũng không phải là thù.

Sở Thiên Nhai cười nhạt nói: “Quân huynh đã biết Sở Thiên Nhai vốn coi Ngụy công tử là địch, tự nhiên phải biết nơi này tuyệt không hoan nghênh huynh. Thương thế của Phong tiểu thư đã dần dần hồi phục, đợi đến lúc khỏi, tự động sẽ trở về bên Ngụy công tử. Quân huynh có thể trở về phục mệnh công tử được rồi.”

Nụ cười trên khuôn mặt Quân Đông Lâm không đổi: “Quả nhiên là anh hùng xuất thiếu niên, Sở huynh đệ chỉ cần lời nói bất hòa là muốn động thủ hay sao?”

“Quân tiên sinh là kẻ sĩ, tự nhiên không thêm vung đao rút kiếm với hạng võ phu như tại hạ. Tiếc là tại hạ không có cách nào đãi khách, gặp nhau không thuận, chi bằng đừng gặp.”

Quân Đông Lâm ngẩng mặt cười vang: “ Mỗi lời của Sở Thiên Nhai đều vô cùng sắc bén, không lưu dư địa, có phải là dựa vào Phong tiểu thư vẫn còn trong tay phải không?”

Sở Thiên Nhai thần sắc không đổi: “Quân Tiên sinh quá đa nghi rồi, thứ cho tại hạ không tiện.”

“Xiêm y pháp phối trên sông, gió đùa...Công tử đã đến rồi, tiểu thư còn bị huynh đệ khống chế hay sao?”

Công tử đã đến?

Ngụy công tử không phải là đã đào tẩu đến tận Giang Nam hay sao? Làm sao lại có thể xuất hiện tại Lạc Dương? Trong đầu Sở Thiên Nhai lướt qua vô số khả năng, dưới trướng Ngụy công tử người tài rất nhiều, tự nhiên có người có thể hóa trang thành y để che mắt Tướng quân. Chỉ là vì sao lại nói hấn khống chế Phong Băng, xem ra là hiểu nhầm y là người của Tướng quân, bắt giữ Phong Băng ép Ngụy công tử ra mặt...

Chỉ trong một chớp mắt thần, tả chưởng hữu quyền của Quân Đông Lâm đã vụt tới. Quyền phong hất tung tóc hấn về phía sau, nhất thời khó mở được mắt.

Quân Đông Lâm quả nhiên không hổ danh trí kế vô song, chỉ vài câu nói ngắn ngủi đã khiến Sở Thiên Nhai loạn tâm, hơn nữa xuất thủ trong lúc cười nói càng vượt quá dự liệu của hấn.

Vận khí trong chớp mắt.

Xuất chiêu chỉ sát na.

Không thủ không lưu dư địa, chỉ cầu một đòn giết địch.

Thế công của Quân Đông Lâm nhanh đến kinh người. Hữu thủ của Sở Thiên Nhai vẫn nắm chuôi kiếm, nhưng lại không có cơ hội rút ra, tả thủ biến chỉ thành kiếm, đâm vào mi tâm của Quân Đông Lâm, còn người thì lập tức lùi về phía sau.

Hữu quyền của Quân Đông Lâm như thực như hư, chớp mắt xuất hiện một chiếc quạt sắt, chặn chỉ phong của Sở Thiên Nhai, tả chưởng như vung như xoắn, biến ảo chụp vào sáu đại huyệt trước ngực Sở Thiên Nhai.

Sở Thiên Nhai không ngừng lùi, tả thủ ngũ chỉ hoặc búng, hoặc vung, nhưng toàn bộ đều bị chiếc quạt sắt của Quân Đông Lâm hóa giải.

Lưng hấn đụng vào một cây nhỏ, cây gãy.

Lùi qua một con suối nhỏ, chưởng phong đã chạm vào áo.

Chạm lưng vào vách núi, người khựng lại, chưởng phong của Quân Đông Lâm đã chạm đến trước ngực.

Sở Thiên Nhai thầm than, thủ hạ như thế này, không biết Ngụy công tử còn cao minh đến mức nào. Hữu thủ phát lực, vô kiếm nát vụn, kiếm quang chém xéo vào nách của Quân Đông Lâm.

Quân Đông Lâm cũng không ngờ dưới một đòn thâm tập toàn lực của y, Sở Thiên Nhai vẫn có thể phá vô xuất kiếm, nhưng lúc này đã rơi vào thế cưỡi hổ, trước mắt chỉ còn kết cục lưỡng bại câu thương.

Sở Thiên Nhai đột nhiên nghe thấy một tiếng kinh hô, miễn cưỡng nhận ra là âm thanh của Phong Băng.

Trước giờ y đối với sinh tử vô cùng đạm bạc, chưa bao giờ cảm thấy sống có gì đáng lưu luyến, chết thì có gì đáng tiếc. Trong lúc này, đầu óc hấn đột nhiên vô cùng thanh tĩnh, hấn không có ai để vắn vớ, cùng không có ai vắn vớ hấn. Mấy ngày cùng nàng tương tự, hấn phát hiện cho dù chết trước mặt nàng hấn cũng không hối hận, không oán trách, có lẽ khi nàng nhìn thấy hấn chết trước mặt nàng, nàng sẽ nhớ hấn thật lâu chăng?

“Hãy” một tiếng, biến cố đột ngột xảy ra.

Một chưởng của Quân Đông Lâm vừa chạm vào ngực của Sở Thiên Nhai bị một cổ lực đạo nhu hòa đánh bật ra.

Đồng thời, một đạo xảo lực truyền vào lưỡi kiếm của Sở Thiên Nhai, giống như là chém vào một đám bông, hoàn toàn không giữ được chút lực nào.

Hai người dùng lực không có chỗ phát tiết, như lực sỹ đám gió, nhất thời lồng ngực đau nhói, lần lượt lui lại phía sau hai bước, ngằm ngừng thần tụ khí.

Một kiếm vừa rồi của Sở Thiên Nhai chém ra trong lúc khẩn cấp, chỉ có ba phần công lực, nên lực phản hồi cũng ít. Chỉ sau vài nhịp hô hấp đã ổn định được nội tức, ngẩng đầu quan sát.

Người đứng trước mặt hắn hơn bốn mươi tuổi, lông mày như kiếm, nhãn thần như điện, nét mặt đầy vẻ phong trần, nhưng tràn đầy kiêu ngạo, khóe miệng ẩn ước rỉ chút máu tươi, xem ra là do vừa dùng toàn lực để hóa giải tình thế nguy cấp giữa hai người vừa rồi.

Y chính là địch nhân lớn nhất trong lòng Sở Thiên Nhai.

Ngụy công tử.

Sở Thiên Nhai chấn động, nhất thời không thốt lên lời.

Bên cạnh Ngụy công tử còn có hai người, một người chính là Phong Băng, còn một người là một đại hán rậm râu, thể hình to lớn, một cái nhấc tay cũng tràn đầy thần dũng, nhìn tướng mạo đúng là Vũ Phi Kinh trong thủ hạ Phong Băng Vũ của công tử.

“Một chiêu Lạc Hoa Trục Ảnh của Đông Lâm quả nhiên lợi hại, đến cả ta mà suýt nữa cũng không hóa giải nổi.” Ngụy công tử than lên một tiếng, rồi quay sang Sở Thiên Nhai: “Việc của Băng nhi phải đa tạ Sở thiếu hiệp, Thiên Hồ lão nhân có khỏe không?”

Đại địch đột nhiên xuất hiện trước mặt, Sở Thiên Nhai lại hoàn toàn ngẩn người ra. Ngữ khí của Ngụy công tử nhu hoãn, thái độ ôn hòa, không có nửa phần chí khí cuồng ngạo, bề ngoài thiên hạ như trong tưởng tượng. Nhưng trong cử chỉ có một khí thế được tạo ra một cách tự nhiên, tuy chỉ là một câu hỏi nhẹ nhàng, nhưng khiến người khác không thể không đáp.

“Sư phụ vẫn mạnh giỏi, đa tạ công tử quan tâm. Thiên Nhai lần này chỉ cầu Công tử một cuộc chiến công bình, thỏa ước nguyện một đời của sư phụ, tịnh không có ý niệm coi công tử là địch. Hành hiệp giang hồ, làm sao có thể thấy chết không cứu, hơn nữa Tinh Tinh Mạn Thiên trợ Trụ vi ngược (giúp ác làm loạn), ai cũng cảm thấy đáng giết. Việc liên quan đến Phong nữ hiệp, công tử không cần quan tâm, càng không cần xuất thủ cứu ta”.

“Ha ha, Sở thiếu hiệp thật là người mau lẹ, người khác nghĩ rằng so với ta thiếu hiệp ở thế yếu, nhưng ta biết trong lòng thiếu hiệp có chướng ngại gì, lại là người nhiệt huyết, Thiên Hồ lão nhân không có nhìn nhầm người, ta rất hân thưởng thiếu hiệp.”

Không ngờ một vị đại bá chủ mình vẫn coi là cừu địch lại đánh giá cao mình như thế, cho dù là Sở Thiên Nhai vốn bình thường lãnh tính cũng không khỏi cảm thấy nhiệt huyết trào dâng.

Đa tạ!

Quân Đông Lâm lúc này mới hồi khí, nghi hoặc bắt giải nhìn Ngụy công tử: “Hiện giờ tình thế bất thường, thêm một kẻ địch chi bằng bớt đi một kẻ, công tử vì sao không để ta giết hắn.”

“Cho dù có thể giết y, ta làm sao nỡ để người thụ thương?”

“Công tử nghĩa khí, một vết thương của Quân mã có đáng chi.”

“Sở thiếu hiệp tuyệt không phải là người của Tướng quân, hơn nữa Ngụy Nam Diễm ta tung hoành thiên hạ, Thiên Hồ lão nhân đã có ý tính toán trận chiến mười chín năm trước với ta, ta làm sao có thể để lão thất vọng cho được?”

Nhìn phong thái thần vận tiểu ngạo giang hồ của Ngụy công tử, Sở Thiên Nhai không kìm được sự thán phục.

Cần phải biết rằng vừa rồi Quân Đông Lâm toàn lực xuất thủ, còn bản thân hắn biến chiêu trong lúc vội vã, tuy là kiếm sắc chường mềm, nhưng chỉ có thể là kết cục chết hoặc trọng thương. Nhưng dưới hai ba

câu miêu tả đơn giản của Ngụy công tử, khiến người ta có cảm giác dường như y xuất thủ chỉ bởi vì không muốn Quân Đông Lâm bị thương, có công nhưng không kiêu ngạo, khiến trong lòng hắn vô cùng cảm kích.

Tuy nhiên, chứng kiến Ngụy công tử một mình hóa giải thần công của hai người, Sở Thiên Nhai hiểu rằng đối thủ của y rất mạnh, lúc này không thể tỏ ra yếu nhược, càng không thể phát sinh hảo cảm với Ngụy công tử. Nếu để xảy ra như thế, sau này càng khó coi y là địch.

May mà hắn vẫn còn một chiêu Vô Nhai.

“Công tử không cần dùng lời dă động đến tại hạ, sau này rốt cục cũng phải có một cuộc chiến, việc gì phải khiến tại hạ khó coi ngài là địch? Kỳ thực, tại hạ tiêu diệt mười chín phân đà của ngài, chỉ vì muốn có thể có cơ hội cùng ngài đấu một trận công bình. Tại hạ biết nếu bản thân không thể phục chúng, ngài quyết sẽ không tiếp nhận lời khiêu chiến của tại hạ.”

“Được, Sở thiếu hiệp thẳng thắn như vậy, ta sẽ đáp ứng đấu với thiếu hiệp một trận.”

“Nói thực, tại hạ biết có lẽ không phải là địch thủ của ngài, nhưng sự phụ dùng mười chín năm tâm huyết sáng tạo một chiêu, dù sao cũng cần phải thử.”

Ngụy công tử quay người nhìn Phong Băng vốn vẫn im lặng trầm ngâm đứng bên cạnh, đột nhiên nói: “Thiên Hồ lão nhân năm xưa trong vòng vây trùng trùng, bị bại dưới tay ta, tự nhiên bất phục, đã sử dụng mười chín năm mới nghĩ ra một chiêu nhằm đối phó ta, ta làm sao không đáp ứng nguyện vọng của y cho được.”

“Mấy năm nay sự phụ ta chuyên tâm vũ đạo, công tử không sợ thực sự bị bại sao?”

“Làm người, làm việc sớm muộn đều gặp thất bại, chỉ bằng như lúc uống rượu, chỉ cần uống sao cho thật thống khoái, đối địch chỉ cần kích phát được hào tráng trong lòng, ai cần để ý đến cơn đau đầu khi say, nỗi thất vọng khi bại vong.”

Sở Thiên Nhai cẩn thận cảm nhận ý nghĩa bên trong lời nói, đột nhiên ngắt người ra. Hắn quay sang nhìn Phong Băng, lại thấy nàng trầm ngâm suy nghĩ về câu nói vừa rồi của Ngụy công tử, nhất thời không khí vô cùng vi diệu.

Quân Đông Lâm thở dài nói: “Công tử toàn dùng những lý luận phi thường để nhìn nhận sự vật, thật khiến người ta không thể không bội phục. Nhưng hiện giờ Minh tướng quân truy sát ngày càng gần, tuy tại hạ đã bố trí rất nhiều nghi binh, nhưng có lẽ cũng chỉ che mắt bọn chúng được một đoạn thời gian”. Y quay sang Sở Thiên Nhai: “Sở huynh đệ không cảm thấy khiêu chiến Công tử trong hoàn cảnh này, dù có thắng cũng không quang minh gì?”

Ngụy công tử đột ngột ngắt lời Quân Đông Lâm: “Hiện giờ ta bốn bề đều là địch, mọi người đều nghĩ ta sẽ sớm mất đầu, không ngờ vẫn còn người nguyện ý cùng ta đấu một trận công bình. Chỉ cần một điểm này, ta cũng không thể không thành toàn”.

Sở Thiên Nhai cảm xúc lẫn lộn: “Công tử thất thế vì quỷ kế của Minh tướng quân, trong lòng tất nhiên giận dữ phẫn nộ, thật đã phạm đại kỵ của binh gia”.

“Thiếu hiệp sai rồi, đặt mình vào chỗ chết tìm đường sống. Nếu như thiếu hiệp gặp ta hai năm trước, ta tất nhiên sẽ vì mến tài, hoặc vì tham luyện sinh tử không thể tận tình coi thiếu hiệp là địch. Hiện giờ bốn phía đều là cường địch, dưới cái nhìn của thiên hạ, đã không còn lùi thêm được nửa phân nào nữa, hơn nữa lửa hận tràn đầy, lúc này coi ta là địch mới là bất trí.”

Sở Thiên Nhai hào khí dâng lên: “Thật không hổ danh là Ngụy công tử, hiện giờ tại hạ trợ giúp Công tử thoát khỏi sự truy sát của Tướng quân rồi sẽ cùng ngài đấu một trận, cho dù sau này ta có chết dưới tay ngài cũng cam tâm tình nguyện.”

“Kỳ thực Sở thiếu hiệp hoàn toàn không cần xen vào ân oán giữa ta và tướng quân...”

“Con người sống trên thế gian, ai có thể quên đi nghĩa tình. Hôm nay được thấy phong thái của công tử, liền tự coi thường thủ đoạn của Tướng quân. Sở Thiên Nhai ta đổi danh lợi vô tâm, duy chỉ cầu làm người đứng thẳng trong trời đất, công tử cần gì phải đánh giá thấp tại hạ như vậy.”

“Không sai, làm người có thể trung dung, làm việc cần phải cực đoan. Thiếu hiệp đã có lòng tương trợ, ta cứ từ chối thì đâu xứng là bằng hữu của thiếu hiệp.”

Làm người có thể trung dung.

Làm việc phải cần cực đoan.

Trong mắt Quân Đông Lâm thần quang bạo phát: “Đông Lâm gặp được công tử, thật là hạnh ngộ cả đời.”

Vũ Phi Kinh quỳ xuống đất: “ Công tử nhân nghĩa thâm tàng bất lộ, Phi Kinh đã lĩnh giáo rồi.”

Sở Thiên Nhai chỉ cảm thấy trong lòng hào tình vạn trượng dâng lên, không kìm được ngẩng đầu lên trời hú dài một tiếng, tiếng hú lan tỏa, vang vọng không ngừng trong sơn cốc.

Nhưng chỉ thấy Phong Băng ngẩn ngơ nhìn Ngụy công tử, thần thái trong mắt rực rỡ như nguyệt hoa.

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/pha-lang-truy>